

[Glistrup.]

dere velgennemtænkt, hvad der står i det foreliggende forslag.

Man foreslår, at den del af renten af långivningsvederlaget, som skal erlægges som indeksregulering, skal være en skattefri fordel for den, der får den, og ikke fradragsberettiget for den, der yder den. Da der realøkonomisk er tale om en rente, er det formentlig en forkert placering af skatten. Det bør formentlig være således, hvis man skal lovgive, at disse indekssydelse skal være fradragsberettigede hos låntageren, men så sandelig også skattepligtige hos den, der modtager dem fra långiveren.

Det er jo helt oplagt, at et sådant forslag bestemt ikke er uden provenumæssige relationer, som også økonomiministeren var inde på, for selvfølgelig vil man, når man får en klar skatteregel, få en tilskyndelse til, at der vil blive disponeret efter den, sådan at hvad enten man vender reglen på den måde, forslagsstillerne gør her i forslaget, eller på en anden måde, så vil der sikkert under alle omstændigheder komme provenutab. Men det er jo da rigtigt, at det ikke kan være det afgørende. Det afgørende må være, at man har en klar regel, og denne klare regel skal formentlig være med 180 graders drejning i forhold til det, forslagsstillerne kommer med.

Endnu mere urimeligt er jo imidlertid det andet punkt i selve forslaget med, at man skal forlange, at banker, forsikringselskaber osv. skal have lige store beløb i indeksregulerede aktiver og passiver.

For det første er, som økonomiministeren allerede har påpeget det, en sådan regel ikke teknisk gennemførlig i det praktiske liv, efterhånden som kontrakterne afvikles. Men dertil kommer, at den formentlig heller ikke er rimelig. I det omfang, man vil opretholde barnepigerregler i banklovgivningen, lovgivningen om kreditforeninger o. lign., må det selvfølgelig ske på den måde, at man siger, at kun så og så stor en procent af egenkapitalen — eller hvordan man nu vil fastsætte det — må være placeret i indeksregulerede udlån, men man kan ikke få opretholdt denne fuldstændige balance på den måde, man tilsligter med forslaget.

Det allerinteressanteste ved dette forslag er imidlertid ikke, hvad der står i selve teksten, men hvad der står i bemærkningerne,

nemlig at man fra forslagsstillerne side lægger vægt på, at ordningen ikke påfører det offentlige økonomiske byrder i form af forpligtelse til at dække voksende indeksreguleringsbeløb. Gid det dog er sandt! Jeg står her og føler mig som på vej ind i gåsegården — det er nogle ræve, der taler for mig — når man siger sådan noget i bemærkningerne. Er meningen med dette i virkeligheden ikke, at når man ikke kan komme igennem med, at staten skal smide milliarder ud til det almennyttige boligbyggeri, for at dets fejlslagne dispositioner kan blive finansieret via en sådan ordning, så forsøger man at få et trappetrin til senere at kunne komme ind i den slags urimelig lovgivning ved at lade det offentlige få lejlighed til at dække over for de sociale boligelskaber, når man først har opbygget det, man nu får opbygget, den kontraktmæssige statut vedrørende de indeksregulerede opsparinger?

Her ser jeg den virkelige fare for, at man eventuelt i et nyt folketing vil bygge videre ud fra, at nu har man i dette folketing fået kontraktfriheden igennem, fået gennemført ordningerne i praksis i banker, i kreditforeninger og i forsikringselskaber, og så kommer man på et senere tidspunkt og siger, at staten skal kautionere, når folketingsflertallet er forlovet med de pågældende låntagere i almennyttigt byggeri, eller hvad der nu er tale om. Det er vel nok den største risiko, at disse betragtninger i motiverne ikke holder, og derfor er vi i fremskridtspartiet først og fremmest bange for, at vi ved at støtte dette forslag giver fanden vor lillefinger, og at vi risikerer, at han tager hele armen med.

Men all right, vi er jo ikke særlig krysteragtige af os i vort parti, så lad os da gå ind i den velvillige og omhyggelige udvalgsbehandling, som økonomiministeren omtalte. Jeg tror nok, at det er helt andre problemstillinger, som trænger sig på i relation til indeksreguleret opsparing, problemer om, hvorvidt man skal give deklatorisk lovgivning på dette nye kontraktfelt for, hvad der skal gælde, hvis parterne har skrevet en ufuldstændig eller en tvivlsom kontrakt, at man dér har et sæt regler, der kan hjælpe med forståelsen af det, regler om ændringer i tinglysningsloven, regler om, i hvilket omfang man kan tillade kreditforeninger, banker og sparekasser at gå ind på dette nye område. Det er sikkert den slags felter, der i